

การศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา
ระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
ปีการศึกษา 2558

Investigation of Errors in Thai Writing Undergraduate Students
in Suratthani Rajabhat University Faculty of Education During
the Academic Year 2015

สุรรัตน์ อักษรกาญจน์¹

Sureerat Aksornkan

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี ปีการศึกษา 2558 กลุ่มตัวอย่างได้มาโดยวิธีเลือกแบบเจาะจง คือนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 คณะครุศาสตร์ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ ปีการศึกษา 2558 จำนวน 494 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบประเมินข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย ในด้านการใช้คำ และการใช้ประโยค โดยตรวจจากข้อมูลการเขียนเรียงความ สถิติที่ใช้ ได้แก่ การหาความถี่และหาค่าร้อยละของข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยจากข้อมูลการเขียนเรียงความ ด้านการใช้คำ และการใช้ประโยค มีลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยเรียงลำดับจากมากไปน้อย ดังนี้ ด้านการใช้คำ ได้แก่ การใช้คำไม่ถูกต้องตามชนิดของคำ การใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน การเขียนสะกดคำ และการใช้คำฟุ่มเฟือย ด้านการใช้ประโยค โดยวิเคราะห์ตามหลักการสร้างประโยค ได้แก่ ประโยคใช้หน่วยเกิน ประโยคเว้นวรรคผิด ประโยคไม่สมบูรณ์ และประโยคเรียงลำดับผิด สำหรับสาเหตุลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย เกิดจากการขาดความรู้ ความเข้าใจพื้นฐานในการใช้ภาษาทั้งการใช้คำและการใช้ประโยค อิทธิพลของภาษาอื่น เขียนน้อย ขาดความรอบคอบ อีกทั้งสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันของแต่ละคน อาจทำให้นักศึกษาคำนึงถึงหลักการเขียนน้อย

คำสำคัญ : ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย การใช้คำ การใช้ประโยค

¹ อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี e-mail : amenjoynow@hotmail.com โทร : 08-6948-0716

Abstract

The purpose of this research was to investigate the errors in Thai writing of the third year undergraduate students in Faculty of Education at Surattani Rajabhat University. The subjects were 494 who enrolled in essay writing course academic year 2015 selected by using the purposive sampling technique. The instrument used in this study was the evaluation form of errors in Thai writing. The used were frequency and percentage.

The result found that there were two types of errors which were 1) word use; the research revealed that parts of speech, spoken language use in written language, spelling, and excessive words, 2) sentence use; the research revealed that incorrect sentence formation, incomplete sentences, and word/sentence order. These two types were showed from the highest respectively. The causes of making errors were from lacking of knowledge and understanding of the word and sentence use, other language interference, less writing practicing, being careless, and environment.

Keywords : Investigation of Errors in Thai Writing, Word use, Sentence use

บทนำ

การเขียนเป็นทักษะทางภาษาขั้นสูงที่เกิดจากการบูรณาการทักษะการฟัง การอ่าน การพูด การคิด รวมไว้ด้วยกันโดยอาศัยตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ การถ่ายทอดความคิด ประสบการณ์ เรื่องราวด้วยการเขียน จึงต้องอาศัยความรู้ทางภาษาความพิถีพิถัน โดยต้องเลือกใช้ภาษาและคำต่าง ๆ ให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ เพื่อให้ผู้รับสารเข้าใจเรื่องราว ความคิดและความประสงค์ของผู้เขียน ดังที่จินดา จิตนุกูล (2551) กล่าวว่า การเขียนเป็นทักษะที่ต้องใช้ถ้อยคำและประสบการณ์ต่าง ๆ มาเรียบเรียงความคิดอย่างต่อเนื่อง ผู้เขียนจึงต้องมีความพิถีพิถัน ต้องเลือกใช้ภาษาและคำต่าง ๆ ให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ ด้วยเหตุนี้การเขียนจึงเป็น ทักษะขั้นสูงสุดและสลับซับซ้อนในกระบวนการทางภาษา เพราะผู้เขียนต้องมีความรู้ดี รู้จักคำ การเรียบเรียง ถ้อยคำ การผูกประโยค มาร้อยเรียงกันอย่างเป็นระบบถูกต้องอันเป็นการแสดงออกถึงแนวคิดของผู้เขียน ดังนั้นการเขียนจึงเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ ผู้ที่จะเขียนได้ดีต้องเลือกใช้ภาษา ถ้อยคำ ประโยครูปแบบการ เขียนให้ถูกต้องสละสลวยเพื่อการสื่อสารสาระสำคัญ การแสดงถึงความรู้ความสามารถและบุคลิกภาพของ ผู้เขียนเอง

แม้การเขียนจะมีความสำคัญและได้ถูกกำหนดให้เป็นเนื้อหาในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย อย่างต่อเนื่อง แต่ก็มิได้หมายความว่าทักษะการเขียนในระดับอุดมศึกษาจะประสบความสำเร็จ เนื่องจาก นักศึกษามีโอกาสฝึกฝนการเขียนน้อยเพราะหลักสูตรมิได้ระบุให้จัดชั่วโมงการเรียนไว้ แต่เป็นหลักสูตรที่มี วิชาภาษาไทย ซึ่งรวมทั้งศาสตร์ด้านหลักภาษา การใช้ภาษา ซึ่งหมายรวมทั้ง 4 ทักษะ คือ การพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน เมื่อนักศึกษามีโอกาสฝึกทักษะการเขียนน้อย จึงทำให้ผู้เรียนไม่มีความสามารถในการเขียน ตามระดับที่ควรจะเป็น ดังที่อัมพร ทองใบ และมาลี พันธุ์ประเสริฐ (2555) ได้สรุปปัญหาการใช้ภาษา พบว่า ปัจจุบันพบปัญหาการใช้ภาษาบกพร่อง โดยเฉพาะปัญหาด้านการเขียน ได้แก่ การใช้ถ้อยคำในรูปแบบของ ประโยค การใช้ภาษาฟุ่มเฟือย การใช้คำไม่เหมาะสม การเขียนสะกดคำ การเรียงลำดับชนิดของคำ

ผู้วิจัยซึ่งเป็นอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทยได้สังเกตการใช้ภาษาไทยในการเขียนของนักศึกษา คณะครุศาสตร์ ซึ่งเป็นผู้ที่ต้องประกอบวิชาชีพครูในอนาคต จำเป็นต้องมีความรู้ ความแม่นยำในการใช้ภาษา โดยเฉพาะภาษาเขียน ผู้วิจัยพบว่า นักศึกษาจำนวนมากมีข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย จึงมีแนวคิดในการแก้ปัญหาดังกล่าว แต่ก่อนที่จะค้นหาวิธีแก้เป็นหา ผู้วิจัยจำเป็นต้องศึกษาค้นคว้าเพื่อให้ทราบถึงลักษณะของข้อผิดพลาดและสาเหตุเสียก่อน ด้วยสาเหตุดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ ปีการศึกษา 2558 ซึ่งเป็นผู้ที่มีโอกาสเรียนและฝึกฝนทักษะการใช้ภาษาไทย ในรายวิชาดังกล่าวอย่างเท่าเทียมกัน โดยผู้วิจัยให้นักศึกษาเขียนเรียงความเพื่อศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย เนื่องจากการเขียนเรียงความเป็นการการถ่ายทอดความรู้ ความคิด หรือความรู้สึที่ตนมีเสนอต่อผู้อ่านโดยต้องมีการเรียงลำดับความคิดและความรู้ด้านการใช้ภาษาที่สามารถสื่อความชัดเจนและเป็นการเขียนขึ้นพื้นฐานที่สำคัญของการใช้ภาษา ผลของการเขียนเรียงความจึงเหมาะที่จะนำมาวิเคราะห์ทักษะด้านการใช้ภาษาเขียน ทั้งนี้เพื่อนำข้อผิดพลาด และสาเหตุในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาเป็นข้อมูลในการเสนอแนะแก่ผู้ที่เกี่ยวข้องในด้านการเรียนการสอน รวมทั้งตัวผู้วิจัยเองซึ่งปฏิบัติหน้าที่สอนในหน่วยงานดังกล่าวเพื่อนำไปปรับปรุง แก้ไข และพัฒนานักศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี ปีการศึกษา 2558

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 คณะครุศาสตร์ ปีการศึกษา 2558 จำนวน 597 คน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 คณะครุศาสตร์ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ ปีการศึกษา 2558 จำนวน 494 คน โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (purposive sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบประเมินข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย โดยผ่านการตรวจสอบพิจารณาความถูกต้องเหมาะสมจากผู้เชี่ยวชาญ โดยกำหนดเกณฑ์ในการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียน เป็น 2 ลักษณะ คือ การใช้คำ และการใช้ประโยค ดังนี้

1. การใช้คำ ได้แก่

1.1 การใช้คำตามชนิดของคำ ได้แก่ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ คำบุพบท และคำสันธาน

1.2 การใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน

1.3 การใช้คำฟุ่มเฟือย ได้แก่ การใช้คำฟุ่มเฟือยที่ปรากฏในการใช้ชนิดของคำในภาษาไทย การใช้คำฟุ่มเฟือยที่ปรากฏในคำที่มีความหมายเหมือนกัน การใช้คำฟุ่มเฟือยที่ปรากฏในคำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน และการใช้คำฟุ่มเฟือยที่ปรากฏอยู่ในรูปแบบประโยคในภาษาไทย

1.4 การเขียนสะกดคำ ได้แก่ หลักการประวิสรรชนีย์ หลักการใช้ ไอ โอ โอย อัย หลักการใช้ คำพ้องหลักการใช้น น หลักการใช้คำควบกล้ำ หลักการใช้ ศ ษ ส หลักการใช้ตัวการันต์ หลักการใช้ไม้ไต่คู้ หลักการใช้มาตราตัวสะกด และหลักการใช้วรรณยุกต์

2. การใช้ประโยค โดยพิจารณาการใช้ประโยคตามหลักการสร้างประโยค ได้แก่

2.1 ประโยคไม่สมบูรณ์ ได้แก่ ขาดภาคประธาน ขาดภาคแสดง

2.2 ประโยคใช้หน่วยเกิน ได้แก่ ใช้กลุ่มคำที่ไม่มีความหมายเพิ่มมา ใช้กลุ่มคำที่มีความหมายซ้ำกัน

2.3 ประโยคที่เรียงลำดับคำผิด ได้แก่ บทขยายประธาน บทขยายกริยา บทขยายกรรม

2.4 ประโยคเว้นวรรคผิด ได้แก่ ประโยคที่ไม่เว้นวรรค ประโยคที่เว้นวรรคผิดตำแหน่งประโยคที่แยกคำระหว่างบรรทัด

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผู้วิจัยให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างเขียนเรียงความจำนวน 1 เรื่อง ได้แก่เรื่อง “ครู” ที่ฉันอยากจะเป็นความยาวไม่ต่ำกว่า 20 บรรทัด

2. นำเรียงความของนักศึกษาจำนวน 10 คนไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 1 ท่าน และผู้วิจัยตรวจตามแบบประเมินข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย แล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าความสอดคล้องของการตรวจ โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ซึ่งค่าความสอดคล้องของการตรวจระหว่างผู้วิจัยและผู้ทรงคุณวุฒิเท่ากับ 0.89 ซึ่งถือว่ามีความสอดคล้องกันในระดับสูง

3. ผู้วิจัยตรวจเรียงความของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างแล้วนำข้อมูลที่ได้วิเคราะห์มาสรุปและจัดกลุ่มลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยใช้สถิติด้วยการหาความถี่และหาร้อยละของข้อผิดพลาดในแต่ละลักษณะ จากนั้นสรุปและอภิปรายผลการศึกษาค้นคว้าแบบพรรณนาวิเคราะห์

ผลการวิจัย

การศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 คณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี ปีการศึกษา 2558 เมื่อแบ่งตามลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนเป็น 2 ลักษณะ คือ ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้คำ และลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้ประโยค สรุปได้ดังนี้

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยด้านการใช้คำ

ลักษณะข้อผิดพลาด	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
การใช้คำไม่ถูกต้องตามชนิดของคำ	719	43.29
การใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน	698	42.02
การเขียนสะกดคำ	178	10.72
การใช้คำฟุ่มเฟือย	66	3.97
รวม	1,661	100

จากตารางที่ 1 สรุปได้ว่า นักศึกษามีข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยด้านการใช้คำเรียงลำดับจากมากไปน้อย ได้แก่ การใช้คำไม่ถูกต้องตามชนิดของคำ การใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน การเขียนสะกดคำ และการใช้คำฟุ่มเฟือย จากผลการเปรียบเทียบลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยด้านการใช้คำ สังเกตได้ว่า ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำไม่ถูกต้องตามชนิดของคำและการใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน มีความผิดพลาดใกล้เคียงกัน ซึ่งการใช้คำเป็นสิ่งที่ละเอียดอ่อน และมีความสำคัญมากในการเขียนเพราะคำแต่ละคำล้วนมีความหมาย และระดับเฉพาะตัว ซึ่งแต่ละคำมีหน้าที่ต่างกัน คำบางคำอาจนำมาใช้ในภาษาพูดได้แต่นำมาใช้ในภาษาเขียนไม่ได้

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยด้านการใช้ประโยค

ลักษณะข้อผิดพลาด	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
ประโยคใช้หน่วยเกิน	131	62.68
ประโยคเว้นวรรคผิด	44	21.05
ประโยคไม่สมบูรณ์	26	12.44
ประโยคเรียงลำดับผิด	8	3.83
รวม	209	100

จากตารางที่ 2 สรุปได้ว่า นักศึกษามีข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยด้านการใช้ประโยคเรียงลำดับจากมากไปน้อย ได้แก่ ประโยคใช้หน่วยเกิน ประโยคเว้นวรรคผิด ประโยคไม่สมบูรณ์ และประโยคเรียงลำดับผิดจากผลการเปรียบเทียบลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยด้านการใช้ประโยค สังเกตได้ว่า ข้อผิดพลาดลักษณะประโยคใช้หน่วยเกินมีความแตกต่างจากข้อผิดพลาดในการใช้ประโยคในประเด็นอื่น ๆ ก่อนข้างสูง ซึ่งเป็นผลมาจากข้อผิดพลาดในการใช้คำ เมื่อผู้เขียนขาดความรู้ ความเข้าใจในการใช้คำก็จะนำคำมาใช้ในประโยคไม่ถูกต้อง และเข้าใจผิดว่าการเขียนประโยคที่ยาวจะสื่อความหมายได้ดีกว่าการเขียนประโยคสั้น ๆ เสมอ แต่การเขียนเช่นนี้ไม่ได้สื่อความหมายได้มากกว่าเสมอไป หากประโยคอาจทวน ใช้คำที่มีความหมายซ้ำหรือมีกลุ่มคำที่ไม่ได้สื่อความหมายใด ๆ

สรุปและวิจารณ์ผล

การศึกษาวិเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนของนักศึกษาพบว่าลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนมีทั้งการใช้คำและการใช้ประโยค ซึ่งข้อผิดพลาดในการใช้คำที่พบมากที่สุดคือ การใช้คำไม่ถูกต้องตามชนิดของคำ ส่วนการใช้ประโยค ข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดคือ ประโยคใช้หน่วยเกิน ซึ่งเมื่อพิจารณาพบว่าเมื่อผู้เขียนมีข้อผิดพลาดด้านการใช้คำ ก็จะส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาดในการใช้ประโยคตามมา เนื่องจากคำเป็นหน่วยย่อยของการนำสู่การเรียบเรียงเป็นประโยคที่สมบูรณ์

1. ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้คำผู้วิจัยได้ศึกษาข้อผิดพลาด 3 ลักษณะ เรียงลำดับลักษณะที่มีข้อผิดพลาดจากมากไปน้อย ได้แก่ การใช้คำไม่ถูกต้องตามชนิดของคำ การใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน การเขียนสะกดคำ และการใช้คำฟุ่มเฟือย เมื่อพิจารณาการใช้คำที่ไม่ถูกต้องตามชนิดของคำ พบว่าคำที่มีการใช้ผิดพลาดมากที่สุดคือ คำนามประเภทวิภคตรกริยา

ประโยค: บางคนอาจเปรียบครูเป็นเหมือนกับเรือลำหนึ่ง

แก้เป็น: บางคนอาจเปรียบครูเหมือนกับเรือลำหนึ่ง

ประโยคข้างต้นพบว่า คำว่า “เป็น” และคำว่า “เหมือน” เป็นกริยาประเภทวิตรรกกริยา ทั้ง 2 คำไม่สามารถใช้คู่กันได้ จึงต้องเลือกใช้คำใดคำหนึ่งเท่านั้น

สาเหตุที่นักศึกษามีข้อผิดพลาดในประเด็นนี้มากที่สุดเนื่องจากการขาดความรู้และไม่เข้าใจหลักการใช้คำตามชนิดของคำในภาษาไทย จึงส่งผลให้นักศึกษาไม่ทราบหลักการใช้ชนิดของคำที่ถูกต้อง การเรียนรู้เรื่องหลักการใช้คำแต่ละชนิดจึงเป็นสิ่งสำคัญ และจำเป็นอย่างยิ่งในการเขียนภาษาไทย เพราะจะทำให้เข้าใจหน้าที่และชนิดของคำได้ถูกต้องตรงตามความหมายที่ต้องการเขียน เพื่อเป็นประโยชน์ในการสื่อสาร ซึ่งสอดคล้องกับ ภนิกา จิตนุกูล (2551) ได้กล่าวถึงข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยสรุปได้ว่าสาเหตุที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในงานเขียนภาษาไทย เนื่องจากนักศึกษาไม่ทราบความหมายที่แท้จริงของคำ ไม่เข้าใจหลักการใช้คำ เนื่องจากขาดประสบการณ์ในการเลือกใช้คำ ทำให้ใช้คำไม่ถูกต้องและเหมาะสม ชนิดของคำในภาษาไทยจึงเป็นสิ่งสำคัญในการเขียนเพราะเมื่อใดใช้ผิดพลาด ผิดตำแหน่ง หรือเลือกใช้คำผิดชนิดสามารถส่งผลให้การสื่อสารเกิดข้อบกพร่อง ไม่เหมาะสมหรือเกิดความเข้าใจไม่ตรงกัน และไม่สมบูรณ์ ดังนั้นการมีความรู้เรื่องชนิดของคำจึงเป็นสิ่งสำคัญเบื้องต้นในการใช้ภาษาติดต่อสื่อสาร ผู้เขียนต้องรู้จักชนิดของคำให้ดีกว่าก่อน จึงจะสามารถเลือกคำมาใช้ประกอบกันเป็นข้อความได้ดี

นอกจากนี้เป็นที่น่าสังเกตว่า แม้การใช้ภาษาพูดในภาษาเขียนจะมีข้อผิดพลาดเป็นลำดับที่ 2 แต่จำนวนข้อผิดพลาดน้อยกว่าข้อผิดพลาดด้านการใช้คำไม่ถูกต้องตามชนิดของคำเพียงเล็กน้อยเท่านั้น และเมื่อวิเคราะห์ถึงสาเหตุของข้อผิดพลาด พบว่า ภาษาพูดและภาษาเขียนที่เกิดขึ้นในกลุ่มคนรุ่นใหม่อาจมีผลต่อการนำคำในภาษาเหล่านั้นมาใช้ในงานเขียนที่เป็นทางการ เนื่องจากเกิดความเคยชินในการใช้และนำมาใช้เพราะคิดว่าถูกต้อง เมื่อเขียนจึงเขียนตามความเคยชิน ไม่คำนึงถึงลักษณะการใช้ภาษาที่ถูกต้อง ดังที่ชนิกานต์ กุฎีเกียรติ ได้ให้สัมภาษณ์ไว้ว่า (2557 อ้างถึงใน ทศนีย์ ทานตวนิช, 2558) “นิสิตนิยมใช้ภาษาตามสื่อโดยไม่ขัดเกลาให้เป็นภาษาเชิงวิชาการ” และอีกสาเหตุหนึ่งคือ นักศึกษามีโอกาสในการเขียนน้อย เพราะการเขียนส่วนมากจะเป็นการเขียนเพื่อทำรายงานที่เป็นการค้นหาข้อมูล มิใช่การเขียนในลักษณะที่ต้องเรียบเรียงความคิด ความรู้ หรือความคิดสร้างสรรค์ในการถ่ายทอดด้วยภาษาของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับ กานต์วี ชมเชย (2556) ได้กล่าวถึงสาเหตุของการใช้ภาษาพูดในงานเขียน สรุปได้ว่า นักศึกษามักเขียนงานเขียนเชิงวิชาการโดยใช้ภาษาพูดในชีวิตประจำวัน ทั้งนี้เป็นเพราะนักศึกษามีโอกาสในการเขียนน้อย เช่น ใช้คำว่าคำว่า เยอะแยะ (มากมาย) เกรดสวย (ผลการเรียนดี) ในการเขียนวิชาการ

สำหรับข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำ ซึ่งเป็นข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยลำดับที่ 3 เป็นที่น่าสังเกตว่า การใช้วรรณยุกต์มีข้อผิดพลาดมากที่สุด คือ 91 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 51.12 ของข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำ แต่เมื่อสังเกตคำที่เขียนผิดปรากฏว่า คำเหล่านั้นเป็นคำง่าย เป็นคำที่คุ้นเคยและใช้ในชีวิตประจำวัน เมื่อพิจารณารายคำและความถี่ที่ปรากฏ พบว่า คำว่า “ที่” เขียนผิดเป็น “ที” มากที่สุด ดังนั้นข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น น่าจะมีสาเหตุมาจากความรีบร้อน ขาดความระมัดระวังในการเขียน และไม่ตรวจทานงานของตนเองมากกว่าที่จะไม่รู้การใช้วรรณยุกต์ เนื่องจากในงานชิ้นเดียวกันปรากฏคำเดียวกันหลายแห่ง บางแห่งเขียนผิด บางแห่งเขียนถูก สอดคล้องกับทวิศักดิ์ ปิ่นทอง (2558 : ออนไลน์) ได้กล่าวถึงปัญหาการ

เขียนสะกดคำผิด สรุปว่า เกิดจากนักศึกษาขาดความระมัดระวังในการเขียน แม้คำบางคำจะเป็นคำที่คุ้นเคย และมักใช้ในชีวิตประจำวัน

สำหรับข้อผิดพลาดสุดท้ายคือ การใช้คำฟุ่มเฟือย คำฟุ่มเฟือยที่ปรากฏข้อผิดพลาดมากที่สุดคือ การใช้คำฟุ่มเฟือยที่ปรากฏในการใช้ชนิดของคำในภาษาไทย ซึ่งสอดคล้องกับข้อผิดพลาดด้านการใช้คำไม่ถูกต้องตามชนิดของคำ เพราะเมื่อผู้เขียนไม่ทราบหลักการใช้คำ ชนิดของคำ ไม่มีประสบการณ์ในการเลือกใช้คำก็จะเลือกใช้คำไม่ถูกต้องและเข้าใจว่าการใช้คำให้มีความยาวจะทำให้ประโยคสะสวย แต่ลืมคำนึงถึงการสื่อสารที่ชัดเจนและกระชับ ซึ่งสอดคล้องกับ ปณิธาน บรรณาธิการ (2555) ได้กล่าวถึงปัจจัยของการใช้คำฟุ่มเฟือยว่า การใช้คำฟุ่มเฟือยเกิดจากการขาดความรู้เรื่องหลักภาษา การใช้ชนิดของคำในภาษาไทยผิดไป เช่นคำว่า การ เปรียบเสมือน

2. ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้ประโยค ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อผิดพลาด 3 ลักษณะ โดยวิเคราะห์ตามหลักการสร้างประโยค เรียงลำดับลักษณะที่มีข้อผิดพลาดจากมากไปน้อย ได้แก่ ประโยคใช้หน่วยเกิน ประโยคเว้นวรรคผิด ประโยคไม่สมบูรณ์ และประโยคเรียงลำดับผิด

ประโยคใช้หน่วยเกินเป็นประโยคที่มีหน่วยของประโยคเกินโดยไม่จำเป็น เนื่องจากส่วนที่เกินมาไม่มีความหมายเพิ่มเติม มีความหมายซ้ำ ผู้วิจัยสังเกตว่านักศึกษานิยมเขียนประโยคยาว ๆ มากกว่าประโยคสั้น ทั้งที่ความเป็นจริง ประโยคที่ยาวกว่าไม่ได้สื่อความหมายได้มากกว่าเสมอไป หากประโยคนั้นวากวน ใช้คำที่มีความหมายซ้ำหรือมีกลุ่มคำที่ไม่ได้สื่อความหมายใด ๆ เพิ่มเติม สอดคล้องกับอัมพร ทองใบและมาลี พันธุ์ประเสริฐ (2555) ได้กล่าวถึงปัญหาด้านการเขียน สรุปได้ว่า ปัจจุบันการใช้ภาษาด้านการเขียนมีความบกพร่องในเรื่องการใช้ถ้อยคำในรูปแบบของประโยคบกพร่อง ซึ่งอาจมีสาเหตุที่ทำให้มีการใช้ประโยคที่ผิดลักษณะมาจากการใช้ภาษาฟุ่มเฟือย นอกจากนี้เมื่อวิเคราะห์ประโยคใช้หน่วยเกินยังพบว่ามีสาเหตุมาจากการรับอิทธิพลจากภาษาอื่น เช่น ภาษาอังกฤษ โดยส่วนที่เกินมามีต้นแบบจากกลุ่มคำหรือสำนวนที่แปลจากภาษาอังกฤษ เช่น สนใจใน มาจาก interested in เมื่อวิเคราะห์หน่วยเกินพบว่า คำที่กลุ่มตัวอย่างใช้มากที่สุดคือ คำว่า การที่ ทำการ เป็นที่ ในการที่ ซึ่งคำเหล่านี้มีอิทธิพลมาจากภาษาพูด เมื่อนำคำเหล่านี้มาใช้ในภาษาเขียนทำให้เป็นคำไม่จำเป็น เพราะไม่มีความหมายในประโยค เมื่อตัดออกไปประโยคยังมีความหมายคงเดิม เช่น

ประโยค: การที่ผมเลือกเรียนครูเพราะเป็นความใฝ่ฝัน

แก้เป็น: ผมเลือกเรียนครูเพราะเป็นความใฝ่ฝัน

ประโยคข้างต้น ใช้คำฟุ่มเฟือยที่ไม่มีความหมายเพิ่มขึ้นมา เมื่อตัดคำว่า “การที่” ออก ประโยคยังมีความชัดเจน และมีความกระชับมากกว่าเดิม

สำหรับการเว้นวรรคตอน การเว้นช่องว่างระหว่างคำข้อความหรือประโยคให้ถูกต้องเป็นสิ่งจำเป็นมาก เพราะจะทำให้ข้อเขียนนั้นมีความถูกต้อง แจ่มแจ้ง ชัดเจน และอ่านได้ตรงตามความต้องการของผู้เขียน ผู้เขียนจึงต้องระมัดระวัง เพราะหากประโยคเว้นวรรคผิดจะทำให้ประโยคเปลี่ยนความหมายได้ ดังที่ ทินประภา จิระพันธุ์, จีรรัตน์ เพชรรัตน์ โมรา และ อลิสา กลุ่มเกี่ยม (2550) กล่าวว่า บางกรณีการเว้นวรรคผิดอาจทำให้ความหมายของประโยคเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง ซึ่งข้อผิดพลาดในการเว้นวรรคตอนที่พบมีสาเหตุมาจากความไม่แน่ใจในตำแหน่งที่จะเว้นวรรค และความรู้พื้นฐานเรื่องโครงสร้างประโยค และอนุประโยคมีส่วนสัมพันธ์กับการเว้นวรรคตอนผิด เมื่อนักศึกษาไม่แน่ใจว่าประโยคและอนุประโยคสิ้นสุดตำแหน่งใด ก็จะไม่

สามารถเว้นวรรคตอนในตำแหน่งนั้นและอาจมีสาเหตุมาจากขาดความระมัดระวัง เช่น การไม่เว้นวรรคในส่วนที่ควรเว้น

ประโยค: เราต้องตั้งใจเรียนชั้นอ่านหนังสือและทบทวนความรู้

แก้เป็น: เราต้องตั้งใจเรียน ชั้นอ่านหนังสือและทบทวนความรู้

สำหรับประโยคไม่สมบูรณ์เป็นประโยคที่ขาดภาคประธานหรือภาคแสดงของประโยค จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ประโยคขาดภาคแสดงมีข้อผิดพลาดมากกว่าภาคประธาน ซึ่งประโยคที่ขาดภาคแสดงเกิดจากนักศึกษาใช้วิธีการขยายความต่อเนื่องไปเรื่อย ๆ จนลืมกริยาหลักของประโยค ดังที่ ทินประภา จิระพันธุ์, จิรรัตน์ เพชรรัตน์ โมรา และอลิสรา กลุ่มเทียม (2550) กล่าวว่าเมื่อเขียนโดยใช้วิธีขยายความต่อเนื่องไปเรื่อย ๆ จนยาวเป็นย่อหน้า ผู้เขียนที่มีความรู้พื้นฐานเรื่องประโยคไม่ดีนัก ก็มักจะเข้าใจว่าบทกริยาในประโยคย่อยซึ่งเป็นส่วนขยายนั้นคือบทกริยาของประโยคหลัก และในส่วนภาคประธานเมื่อขาดประธานประโยคจะกลายเป็นกลุ่มคำแต่บางกรณีสามารถละประธานได้เมื่อใช้ประธานร่วมกัน แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นคือ ประโยคที่นำมาก่อนไม่สามารถชี้ประธานที่ขาดไปได้ ซึ่งสาเหตุอาจเป็นเพราะนักศึกษาละประธานในฐานะที่เข้าใจและเขียนแบบเล่าเรื่องไปเรื่อย ๆ เช่น ประโยคขึ้นต้นย่อหน้า ไม่สามารถละประธานของประโยคได้

ประโยค: อยากเป็นครูคณิตศาสตร์ที่ดี

แก้เป็น: ฉันอยากเป็นครูคณิตศาสตร์ที่ดี

ข้อผิดพลาดสุดท้าย คือ ประโยคที่เรียงลำดับผิด แม้จะมีจำนวนน้อยแต่ถือเป็นเรื่องที่สำคัญเนื่องจากภาษาไทยเป็นภาษาคำโดด การเรียงคำในภาษาจึงมีความสำคัญ เพราะตำแหน่งของคำจะบอกหน้าที่ของคำในประโยค การเรียงลำดับคำผิดจะทำให้ความหมายของประโยคเปลี่ยนไปหรือสื่อความหมายไม่สมบูรณ์ เช่น การวางตำแหน่งส่วนขยายผิด

ประโยค: ครูเป็นเหมือนแสงเทียนให้เด็ก ๆ ทุกคนที่คอยส่องแสงสว่างไปยังเส้นทางที่ดี

แก้เป็น: ครูเป็นเหมือนแสงเทียนที่คอยส่องแสงสว่างให้เด็ก ๆ ทุกคนไปยังเส้นทางที่ดี

การใช้คำในภาษาไทยเป็นสิ่งสำคัญในการเขียนเพราะเมื่อใดใช้ผิดตำแหน่ง เลือกใช้คำผิดชนิดหรือมีการใช้ภาษาในงานเขียนที่ไม่เหมาะสม ย่อมส่งผลให้การสื่อสารผิดพลาดหรือเกิดความเข้าใจไม่ตรงกัน ไม่สมบูรณ์และนำไปสู่การใช้ประโยคที่บกพร่อง เนื่องจากประโยคเป็นหน่วยที่ใช้ในการสื่อสารไม่ว่าจะเป็นประโยคที่ใช้หน่วยเกิน การเว้นวรรคผิด ประโยคไม่สมบูรณ์และการเรียงลำดับผิด ย่อมส่งผลให้ความหมายที่ต้องการสื่อสารผิดเพี้ยนไป ดังนั้นการใช้ภาษาเขียนที่ดีจะช่วยให้การสื่อสารประสบความสำเร็จ ดังที่ ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง (2550) ได้กล่าวถึงลักษณะการใช้ภาษาในการเขียนที่ดีว่า การรู้จักลักษณะของภาษาที่ดีจะช่วยให้การสื่อสารด้วยการเขียนได้ผลดีขึ้น ทั้งยังเป็นประโยชน์ในด้านการอ่าน เพราะสามารถสื่อสารได้ตรงตามจุดประสงค์ที่ต้องการ

ดังนั้นผลเสียของการเขียนผิดพลาดทำให้สื่อความหมายผิด เป็นอุปสรรคทำให้การสื่อสารไม่สัมฤทธิ์ผล เพราะการสื่อสารด้วยการเขียนเป็นการสื่อสารที่ไม่ได้เผชิญหน้า ไม่มีบริบทอื่นช่วยเหมือนการพูดโดยมากผู้เขียนมักไม่มีโอกาสทราบว่าตนเขียนผิดจนกว่าผลของการสื่อสารผิดจะกลับมาถึงตัว ดังนั้นการเขียนจึงเป็นการแสดงถึงระดับการศึกษาของผู้เขียน เป็นเครื่องมือในการประเมินลักษณะนิสัยความรอบคอบในการทำงาน

เมื่อวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย พบว่า นักศึกษามีข้อพร่องในการเขียนทั้งการใช้คำและการใช้ประโยค ซึ่งมีสาเหตุของข้อผิดพลาดด้านการเขียนคือ การขาดความรู้ด้านการใช้ภาษา ความไม่รอบคอบ และมีประสบการณ์เขียนน้อย โดยเฉพาะการเขียนที่มาจากความคิดของตนเอง เมื่อ นักศึกษาได้ฝึกเขียนน้อยทำให้ไม่ได้ฝึกการจัดระเบียบความคิดและการถ่ายทอดความคิดที่มีระเบียบให้เป็น ประโยค ซึ่งผู้วิจัยจะได้นำผลการวิเคราะห์ไปใช้เป็นองค์ความรู้ในการประยุกต์การจัดการเรียนการสอนเพื่อ แก้ไขทักษะการเขียนภาษาไทยต่อไป สำหรับข้อเสนอแนะในการวิจัยและการนำผลการวิจัยครั้งนี้ไปใช้มีดังนี้

1. ควรให้นักศึกษาฝึกฝนการเขียนภาษาไทยอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้ใช้ภาษาไทยในการสื่อสาร ได้อย่างถูกต้อง
2. ลักษณะข้อผิดพลาดที่พบจากการเขียนของนักศึกษาสามารถใช้เป็นแนวทางให้ผู้สอนเลือกและ จัดลำดับการสอนให้สอดคล้องกับข้อบกพร่องในการเขียนตลอดจนให้นักศึกษาได้ทำแบบฝึกเพื่อแก้ไข ข้อผิดพลาดในเรื่องนั้นเป็นพิเศษ
3. ศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนของนักศึกษาชั้นปีอื่น หรือคณะอื่นเพื่อเปรียบเทียบลักษณะ ข้อผิดพลาดด้านความเหมือนหรือความแตกต่างกันเพื่อหาแนวทางและวิธีการแก้ไขปัญหา

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้ประสบความสำเร็จได้ด้วยดี โดยได้รับความร่วมมือจาก คณาจารย์หลักสูตรสาขาวิชา ภาษาไทยและนักศึกษาคณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานีทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการเก็บ ข้อมูลวิจัย จึงขอขอบคุณไว้ ณ โอกาสนี้

เอกสารอ้างอิง

- กานต์วี ชมเชย. (2556). ภาษาไทยเน็ต : ภาษาเฉพาะกลุ่มของคนไทยรุ่นใหม่ในการสื่อสารทางอินเทอร์เน็ต **ที่ปรากฏ ในปี 2555-2556**. กรุงเทพฯ: สถาบันวัฒนธรรมและศิลปะ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ทวีศักดิ์ ปั่นทอง. (2550). การอ่านและการเขียนทางวิชาการ. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ทวีศักดิ์ ปั่นทอง. (2558). ทักษะการเขียน. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <https://blog.eduzones.com/panumas125/126677> (วันที่ค้นข้อมูล : 15 ตุลาคม 2558).
- ทัศนีย์ ทานตวนิช. (2558, กันยายน-ธันวาคม). ข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการของนิสิตสาขาวิชาภาษาไทย **มหาวิทยาลัยบูรพา**. วารสารวิชาการมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. ปีที่ 23 ฉบับที่ 43, 80-98.
- ทินประภา จีระพันธุ์ จีระรัตน์ เพชรรัตนโมรา และอลิสรา กลุ่มเกี่ยม. (2550). ทักษะการเขียนภาษาไทยของ นักศึกษา **มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ**. สาขาวิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ประยุกต์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ.
- ปณิธาน บรรณาธรรม. (2555). รายงานวิจัย **นักศึกษาเงินกับข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย**. คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.

ภนิกา จิตนุกูล. (2551). ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตตรัง.

อัมพร ทองใบ และ มาลี พันธุ์ประเสริฐ. (2555). หลักภาษาไทย ม.4-5-6 (ฉบับสมบูรณ์). กรุงเทพฯ : ชิงค์ บียอนด์